

Bizim Emmi

– zeki-yuceel · 27 Mayıs 2009

Yolu, şehre düşmüş bizim emminin
Resmi daire, mahşer yeri gibi
Bağları çözülmüş iki dizinin
Duvar dibinde, çöküp kalmış gibi.

Sağa sola bakmış, kahır ederek
Bırakıp gitmeye, niyetli gibi
Bu iş bu gün bitse, kurban kesecek
Geldiğine, bin pişman olmuş gibi.

İşi bilen insan, başka oluyor
Emmim, cahilliğe isyanlı gibi
En fazla, muhtarla işi oluyor
Oda bir mühürle bitiyor gibi.

Köyden hiç çıkmamış, ne yapsın emmim
Usulü bilmiyor, acemi gibi
Sıra alacakmış, ne bilsin emmim
Kuyruğun içinde itilir gibi.

Biri yol göstermiş, numara almış
Yer vereni de yok, yorulmuş gibi
Bekleye bekleye, sabrı da taşmış
Bir gözü kapıya bakıyor gibi.

Nihayet sırası gelmiş, yanaşmış
Halini demeye, derman yok gibi
Azarı yeyince, yüzü kızarmış
Üzölmüş, gizlice ağlıyor gibi.

Kem küm diyerek, kağıdı uzatmış
Elleri ayağı, titriyor gibi
Meğer yanlış gelmiş, bir üst kattaymış
Ağzının içinden, sövüyor gibi.

Çıkmiş dışarıya kahır ederek
Yırtmış kağıtları boşver diyerek
Bir daha gelmemeye ant içerek
Hani efendiydik, soruyor gibi...

ZEKİ YÜCEEL / DUYDUĞUM SESSİZLİK - MART2007